

Недавна седница Скупштине Србије посвећена Косову и Метохији разоткрила је готово све слабости, дилеме, недоумице и пометњу која у нашем политичком животу (укључујући ту и власт и опозицију), па и у читавој српској јавности постоји поводом ове теме. А поменута седница не само да те дилеме није отклонила него је умногоме чак и увећала конфузију која по том питању влада.

Наиме, не само да је и после ове седнице, упркос вишесатном Вучићевом експозеу и његовим потоњим монолозима, остало је – барем формално – нејасно шта по овом најважнијем државном питању мисли власт, него није више јасно ни шта о Косову заиста мисли и за шта се залаже и највећи део овдашње опозиције.

Пажљиво посматрање не само његових често конфузних и намерно противречних формулација, него још више његових гестова, мимике и реакција на излагања појединих посланика (а, пре свега, моје маленкости) ипак не оставља простора за сумњу да се дефинитивно спрема на потписивање „правно-обавезујућег споразума“, и само гледа како да тај потез изведе уз што мање политичких губитака

Што се Вучића тиче, пажљиво посматрање не само његових често конфузних и намерно противречних формулација, него још више његових гестова, мимике и реакција на излагана појединих посланика (а, пре свега, моје маленкости) ипак не оставља простора за сумњу да се дефинитивно спрема на потписивање „правно-обавезујућег споразума“, и само гледа како да тај потез изведе уз што мање политичких губитака. Али управо зато и јесте штета што у скупштинској сали није било макар још неколико (правих) опозиционих посланика да га у живом преносу по том питању истерају на чистац.□□□

Наравно да је стање у српској скупштини далеко од регуларног. Наравно да постоји својеврсни „терор већине“ и да ударне песнице и скупштинске „перјанице“ режима сваки тренутак и сваку тему користе само за бесомучне нападе на опозиционе лидере и посланике, били они присутни или одсутни из скупштинске сале. И наравно да је било за

Опозициона доследност – или пропуштена шанса?

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 14 јун 2019 08:14

очекивати да ће режим (читај, Вучић) када се коначно одлучи да се појави у скупштини са причом о Косову за то бирати термин и агенду која њему највише одговара. Но, то смо знали и онда када смо, као опозициони посланици, а поготово ми са „националног“ и патриотског дела политичког спектра, тражили заказивање такве седнице и најмање десетак пута – што писмено, што усмено – захтевали од председнице скупштине и владе да се седница са таквим дневним редом одржи.

Већ и само то је, по мишењу писца ових редова, морао бити довољан разлог да се одлука о бојкоту (и) ове седнице макар преиспита, или можда мало еластичније протумачи. А поготово је разлог за преиспитивање морала бити важност теме, јер – свиђало нам се то, или не – у Србији и данас од тога нема важнијег и ургентнијег државног питања (што се може закључити већ и на основу озбиљног међународног комешања и дипломатске вреве која се и ових врелих дана поводом и око Косова непрекидно одвија). Коначно, мада не и најважније, била је то прилика да опозициони посланици Александру Вучићу „у лице“ кажу нешто од онога што му замерају и што су му протеклих месеци говорили и поручивали са опозиционих трибина и протеста.

Била је то прилика да опозициони посланици Александру Вучићу „у лице“ кажу нешто од онога што му замерају и што су му протеклих месеци говорили и поручивали са опозиционих трибина и протеста

Но, то се није догодило и сада поменуте режимске перјанице са извесним правом могу да сеире како су, ето, Вучићеви опозициони критичари „побегли са мегдана“.

Аргумент опозиције која је изабрала да истраје у бојкоту био је (1) да се стање у скупштини није битно изменило у односу на тренутак када је одлука о бојкоту донета (што је у основи тачно), као и да је (2) након последњег извештаја Европске комисије режим под великим притиском међународних званичника и да ће на овај начин бити принуђен на уступке – што је већ нешто мање сигурно.

У сваком случају, чак и да је ова рачуница била исправна, то јест, чак и да су западни чиниоци заиста озбиљно залегли за то да се се опозицији дају неки уступци (а ја се у то уопште не бих превише кладио), мислим да је неприсуство овој седници, са становишта опозиције ипак био више аутогол, него потврда снаге и принципијелности. (А нешто слично се може рећи и за недолазак на гласање о тзв. „Тијанином закону“, упркос томе што је управо опозиција у скупштини неколико година гурала иницијативу фондације Игора Јурића о доживотној робији без права отпуста за убице и силоватеље деце.)

У суштини, и овде су се – као што то и иначе често бива – мало побркали лончићи, помешали циљеви и средства, узроци и последице. Бојкот скупштине, исто као и опонирање предлозима власти, јесте инструмент политичке борбе за бољу Србију, а не сам себи сврха. Баш као што је и претња евентуалним бојкотом неких наредних избора само средство да се дође до колико-толико равноправних изборних услова – а не циљ по себи.

Уколико се не жели вечно вртети око овог процента (и два-три цензуса која тај проценат „тврдох“ опозиционих гласова обезбеђује), опозиција мора наћи начина да нападне оне „неутралне“ или мекше прорезимске бираче. А присуство и јасан критички наступ на седници скупштине посвећеној КиМ управо је био једна од прилика за тако нешто

Не рачунајући оних 15-20 одсто тврдо опозиционо опредељених, који ће за опозицију, тачније, против власти гласати и овако и онако, шира јавност то неће разумети, нити најбоље прихватити. А уколико се не жели вечно вртети око овог процента (и два-три цензуса која тај проценат „тврдох“ опозиционих гласова

обезбеђује), опозиција мора наћи начина да нападне оне „неутралне“ или мекше прорезимске бираче. А присуство и јасан критички наступ на седници скупштине посвећеној КиМ управо је био једна од прилика за тако нешто. При чему, то што је та прилика остала углавном пропуштена отвара једну другу и још озбиљнију дилему. Наиме, да ли је део опозиције ту прилику пропустио зато што је бескомпромисно опозицион – или можда зато што на тему КиМ нема шта (јединствено) да каже? Или, можда, зато што се у вези са тим питањем са Вучићем у највећој мери слаже?! Или се, заправо, не слаже, али због незамерана страном фактору нема нарочито велику вољу да то своје неслагање демонстрира баш на косовској тематици?

□□□□□□□□□□□□

Шта год да је од овога у питању – а вероватно је неки микс од свега помало – мислим да је, када се све сабере и одзуме, ипак пропуштена шанса да се пред најширим аудиторijем и публиком (РТС, јавни сервис) која веома ретко има прилику да чује истински опозициони глас раскринка и покаже сва погубност, лицемерје, катастрофални учинци и квислиншки потенцијал Вучићеве косовске политике. А велико је питање да ли ће до наредних избора уопште још бити сличне прилике.

Опозициона доследност – или пропуштена шанса?

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 14 јун 2019 08:14

Ипак је срамота – у сваком случају, мене би било срамота – да се у највишој институцији ове земље два дана утврђује и припрема терен за најсрамнији потпис у историји српског народа, а да се у скупштини није чуо ни један једини глас који би ту намеру и ту политику јасно и јавно осудио

Коначно, да кажемо и оно што све време имам на уму, а што до сада нисам рекао. Све и да су разлози опозиционих колега које су решиле да ову косовску дебату пропусте били потпуно чисти и оправдани (а било их је, вероватно, и оваквих и онаквих). И све да то резултира не знам каквим политичким бенефитом и профитом за опозицију у целини. Ипак је срамота – у сваком случају, мене би било срамота – да се у највишој институцији ове земље два дана утврђује и припрема терен за најсрамнији потпис у историји српског народа, а да се у скупштини није чуо ни један једини глас који би ту намеру и ту политику јасно и јавно осудио.

Моја маленкост је, својим критичким иступом, у том погледу дала свој скромни допринос, са надом да ће то, упркос свему и свим намерним шумовима, ипак остати забележено. Ако можда не за неке будуће изборе, а онда свакако за неко будуће покољење.